

Косйо. Не Не ми минава. Искам, ама не може . . . страшно е: не може да мине. Искам да не мисля; ей тжй размжщам си ума, ама щом погледна детето и . . . Пжк аз искам да си моя. Само моя.

Калина. Че нли сжм тук.

Косйо. (измжчен) Струва ми се, че не си тук . . .

Калина. Чуден си! . . . аз ти казвам: ритна ми сжрдце от него; забравих го . . . Избягах от него за да бжда при тебе . . .

Косйо. Не, не, не е туй . . . , ти не си моя

Калина. И таз добра!

Косйо. Ти си на това дете, а то е негово.

Калина. Гледай! . . . Детето! . . . Едно!

Косйо. (Вжзбуден) А детето е той . . . той е в детето. Щом видя детето — виждам него.

Калина. Не дей тжй, бе Косйо! Не трепери. Дай си воля . . . Бжди по . . .

Косйо. (Држпва си ржката) Не, не мога! . . . До като . . . До като детето е тук — все тжй ще бжде . . . Калино, аз те моля . . . за нас, за нашето добро, за нашия дом, аз то моля: хайде да му го повжрнем.

Калина. (Сепната вгледва се в огжня)

Джлго мжлчание

Косйо. Сжгласи се да му го изпратим. Баба Краса ще го заведе . . . Чуй, не сжм ли прав: ние други рожби ще си имаме, на тебе и мене да си приличат . . . Детето трябва да е кржв и плжт от баща си и майка си. Децата трябва да са в нашата вяра кржстени . . . Калино, аз те моля, разбери ме, послушай ме . . . заклевам те!

Мжлчание.

Калина. [иска да му каже нещо, а я давят сжлзи].

Косйо. Калина!

Калина. (само го погледва през сжлзи)

Косйо. (се спира, гледа я джлго)

Мжлчание.

Косйо. Страшно нещо става с мене, Калино. Аз те моля. Заклевам те!

Мжлчание.

Гайчо изпищява в полата на майка си. Скача, като че му се превидял лошав сжн и преграща майка си.

Косйо. (Вгледал се в детето, което озарено от огжня му се вижда като мечкаря, прегжрнал Калина се вцепенени за миг)

Мжлчание.